

Arrest

nr. 317 212 van 25 november 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. SAROLEA**
 Rue de la Draisine 2 / 004
 1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 13 november 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 november 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2024 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 6 maart 2024 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Vingerafdrukkenonderzoek wijst uit dat verzoeker op 20 december 2022 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland. Er wordt een overnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten op 21 maart 2024 en op 25 maart 2024 stemt Duitsland in met de terugname op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening.

De Duitse autoriteiten melden op 26 september 2024 dat verzoeker op 15 mei 2024 naar Duitsland is teruggekeerd en dat er geen overdracht meer nodig is.

Op 27 maart 2024 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 26^{quater}. Tegen voormelde beslissing vordert verzoeker op 13 november 2024 voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bij de Raad gekend onder nr. 315 026. Bij arrest nr. 317 211 van 25 november 2024 wordt de vordering verworpen.

Op 2 oktober 2024 dient verzoeker opnieuw een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 15 oktober 2024 wordt een terugnameverzoek verstuurd naar de Duitse instanties. Op 17 oktober 2024 stemden zij in met het verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 8 november 2024 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 26^{quater}.

Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: E.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: Kanyami

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [M.] [E.], verder de betrokkene genoemd, die verklaart staatsburger van Burundi te zijn, diende op 02.10.2024 een verzoek om internationale bescherming in België in. Hij verklaarde bij de registratie van zijn verzoek nergens eerder vingerafdrukken te hebben gegeven in Duitsland en nergens een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Duitsland. Bij zijn registratie legde de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene eerder een verzoek indiende in Duitsland op 20.12.2022 en in België op 06.03.2024.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 18.10.2024. Hij verklaarde sinds 26.04.2021 wettelijk gehuwd te zijn met (...). Zij werd geboren op 08.01.2002 in Waro, Burundi en verblijft momenteel in Bujumbura. De betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde twee nonkels ((...), (...)) te hebben die in België erkend zijn, een tante ((...)) te hebben die de Belgische nationaliteit heeft, en een neef ((...)) te hebben die in procedure in België is. Tijdens het persoonlijk onderhoud legde de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort verloor in Kroatië en dat zijn identiteitskaart werd gestolen in Burundi.

De betrokkene verklaarde Burundi op 02.10.2022 te hebben verlaten en per vliegtuig naar Servië te zijn gereisd, waar hij verbleef van 03.10.2022 tot 04.10.2022. Daarna reisde hij te voet, per boot en per bus naar Bosnië en Herzegovina (04.10.2022 – december 2022) en Kroatië (2 dagen in december 2022), en te voet en per taxi naar Slovenië (6 dagen in december 2022) en Italië (1 nacht in december 2022). De betrokkene reisde per trein Zwitserland (doorreis in december 2022) en Duitsland. Hij verbleef in Duitsland van 17.12.2022 tot 06.03.2024. Daarna reisde de betrokkene per trein naar België, waar hij op 06.03.2024 arriveerde. Hij verklaarde België niet te hebben verlaten sinds 06.03.2024.

Op 15.10.2024 stuurden onze diensten een terugnameverzoek naar de Duitse instanties. Op 17.10.2024 stemden zij in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Zij vragen de betrokkene over te dragen aan de grenspost Aachen/Süd – Raeren, of de luchthaven van Frankfurt/Main (FRA).

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 17.10.2024 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het verzoek van de betrokkene nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Duitse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert, merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van

vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Dit betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie waarin de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn ons ervan bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig tot het EHRM, en dat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 17.10.2024 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Dit houdt in dat er in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland zijn verzoek kunnen hervatten.

Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij dicht bij zijn familie wilt zijn en hij in veiligheid wilt leven. Verder uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Duitsland. Hij stelde dat hij slecht werd behandeld door de politie. Er was racisme in het land. Hij verklaarde dat hij niet voldoende medische hulp kreeg bij een val. De opvangplaatsen waren ver van de bewoonde wereld, het was er koud en als het regende, kwam het soms binnen. Ook was de sociaal assistent geen hulp.

Betreffende de verklaring dat hij dicht bij zijn familie wilt zijn, verwijzen we in dit verband naar artikel 2(g) van Verordening (EU) nr. 604/2013 dat een definitie geeft van wie beschouwd kan worden als gezinslid. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid" van tantes, nonkels of neef. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) nr. 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst moesten bestaan, het kind, de broer of zus of ouder in staat moet zijn voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk moeten hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat we niet beschikken over concrete verklaringen of aanwijzingen die een afhankelijkheidsrelatie tussen de familieleden aantonen.

Betreffende de verklaring dat hij in veiligheid wilt leven, wensen we desbetreffend op te merken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties.

De betrokkene verklaarde dat er racisme was in Duitsland. Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Duitsland. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan de betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duitse grondgebied verblijven.

Hij stelde dat hij slecht werd behandeld door de politie. We benadrukken dat de betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde of staafde en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Hieromtrent merken we op dat dit onvoldoende grond is om ten opzichte van Duitsland gewag te maken van dermate structurele of systematische tekortkomingen in het kader van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report : Germany" – 2023 update, laatste update in 10.07.2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen (AIDA p. 71: There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.).

Betreffende de verklaring dat de opvangplaatsen ver van de bewoonde wereld waren, het was er koud en als het regende, kwam het soms binnen. Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt (AIDA p. 131). Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan (AIDA p. 151, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Opnieuw zijn we van oordeel dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betreffende de verklaring dat de sociaal assistent in het centrum geen hulp was, wensen we op te merken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. De betrokkene laat na hier concrete voorbeelden over te geven. Bijgevolg blijven deze verklaringen slechts een blote bewering. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde last te hebben van zijn tanden en pijn te hebben aan zijn rechterschouder waardoor hij geen zware zaken kan tillen. Hij verklaarde nood te hebben aan een psycholoog. Hij verklaarde dat hij niet voldoende medische hulp kreeg bij een val. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p. 164 – 165). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van

Verordening (EU) nr. 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Duitse autoriteiten.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 1 t.e.m. 4, 7, 24 en 52 van het EU-Handvest, van de artikelen 3, 17 en 18§1b) van de Dublin III-Verordening (604/2013), van de artikelen 51/5, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, en het recht om gehoord te worden, en van het evenredigheidsbeginsel.

Na het weergeven van de door haar geschonden geachte bepalingen en het geven van een korte theoretische toelichting bij de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel ontwikkelt de verzoekende partij het middel als volgt:

EERSTE ONDERDEEL

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en artikel 29 van de Dublin-verordening, daar verwerende partij een overdrachtsbesluit genomen heeft terwijl ze erkend heeft dat verzoekers Dublin-termijn afgelopen was, zich bevoegd heeft verklaard en hem uitgenodigd had voor het verderzetten van zijn eerste asielprocedure

Inderdaad, in haar mail van 27.09.2024 erkent verwerende partij dat verzoeker zich kan aanbieden voor het vervolg van de eerste asielprocedure. Ze verwijst naar het akkoord van de Duitse instanties van 25.03.2024 dat verlopen was. Ze heeft dus erkend dat België verantwoordelijk is voor de aanvraag om internationale bescherming van verzoeker.

Indien verwerende partij van mening zou zijn dat verzoeker terug is gekeerd naar Duitsland (wat betwist wordt, zie tweede onderdeel), doet dit geen afbreuk aan het feit dat België zich verantwoordelijk heeft verklaard. Bovendien verbiedt de Dublin-verordening dat een nieuwe overdrachtsbeslissing wordt genomen indien België zich verantwoordelijk heeft verklaard.

Verwerende partij heeft het legitieme vertrouwen gewekt dat de Dublin-termijn verlopen is en dat het akkoord van Duitsland van 25 maart 2024 vervallen is.

Verzoeker wordt uitgenodigd om zich op de DVZ aan te bieden met zijn bijlage 26 of bijlage 26quinquies op de DVZ. Hieruit kon verzoeker op legitieme wijze afleiden dat hij zijn asielprocedure kon verder zetten in België. Indien dit niet het geval zou geweest zijn, dan zou hij immers niet uitgenodigd zijn geweest. Het legitiem vertrouwen werd gewekt dat verwerende partij had besloten om verzoeker, na het verlopen van de zes maanden in het kader van de Dublinverordening, zijn asielprocedure verder te laten zetten in België. Verzoeker kon vertrouwen op de uitspraak van verwerende partij waarin werd toegezegd dat hij zijn asielprocedure kon verderzetten. Het rechtszekerheidsbeginsel legt verwerende partij op om te handelen zodat verzoeker weet waar hij aan toe is. Dit is in casu niet gebeurd.

Het middel is gegrond, de beslissing dient geschorst en nadien vernietigd te worden.

2.2. TWEEDE ONDERDEEL

Schending van het vertrouwensbeginsel, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 29 van de Dublin-verordening en artikel 51/5 Vw, daar de bestreden beslissing niet afdoende bewijst dat verzoeker zich vrijwillig heeft aangeboden bij de Duitse asielinstanties tijdens de initiële Dublintermijn en dus waarom het verlopen van de Dublin-termijn van zes maanden, die niet verlengd werd, niet geleid heeft tot de verantwoordelijkheid van België, aangezien hij België niet heeft verlaten sinds 06.03.2024.

De bestreden beslissing zwijgt in alle talen over de verlopen Dublin-termijn van zes maanden vanaf 25.03.2024, die niet verlengd werd, en waardoor België de verantwoordelijke lidstaat werd.

De bestreden beslissing meldt dat verzoeker « verklaarde België niet te hebben verlaten sinds 06.03.2024 ». Voor het overige is geen enkele motivering terug te vinden in de bestreden beslissing waaruit zou moeten blijken dat verzoeker zich heeft aangeboden bij de Duitse asielinstanties waardoor de eerste Dublin-termijn niet zou onderbroken zijn. Hieruit kan worden afgeleid dat verwerende partij erkent dat verzoeker België niet heeft verlaten.

Een motivering in een andere beslissing, zoals een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, volstaat niet als motivering. Ook zou een motivering via het administratief dossier een motivering a posteriori uitmaken, wat niet wettig is. Dergelijke motivering is niet afdoende en moet tot de schorsing en de nietigheid van de bestreden beslissing leiden.

Indien zou worden aangevoerd dat verzoeker een nieuw verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend 02.10.2024 en dat de termijnen sindsdien moeten worden berekend, kan deze stelling niet gevolgd worden. Inderdaad, verzoeker heeft zich aangeboden op 02.10.2024 ten gevolge van het bericht van verwerende partij van 27.10.2024, en dit uiteraard niet om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar wel om zijn eerste asielprocedure verder te zetten. Het mag immers van verwerende partij verwacht worden dat zij op de hoogte is van het verlopen van de Dublin-termijn van verzoeker en hem geen nieuw verzoek om internationale bescherming kan laten indienen. Bovendien verbiedt de Dublin-verordening dat een nieuwe overdrachtsbeslissing wordt genomen indien België zich verantwoordelijk heeft verklaard.

Indien de motivering van de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats toch wordt aanvaard als motivering van de bestreden beslissing (wat onwettig zou zijn), betwist verzoeker voor de goede orde ten stelligste België te hebben verlaten sinds 06.03.2024 of ten minste zich te hebben aangemeld bij de Duitse asielinstanties om er zijn asielprocedure verder te zetten.

In België woont hij bij zijn familie, in Duitsland heeft hij niemand. Er is geen enkele reden waarom hij zou teruggekeerd zijn naar Duitsland om er zijn asielprocedure verder te zetten. Hij heeft zich niet vrijwillig overgedragen bij de Duitse asielinstanties na het afleveren van zijn eerste bijlage 26quater. Het beroep is nog steeds hangende en verzoeker wenste zijn rechten te verdedigen door in België te blijven, dat overigens het land is waar hij wil blijven.

Uit het ontkennen zelf van een terugkeer naar Duitsland kan niets worden afgeleid. De bewijslast van het verlaten van België rust op verwerende partij, waar zij in casu niet in slaagt.

De communicatie met de Duitse autoriteiten van 26.09.2024 waaruit zou moeten blijken dat verzoeker zich op 15.05.2024 heeft overgedragen aan de Duitse instanties geldt niet als afdoende motivering en vergist op een vergissing of minstens op een verkeerde interpretatie van de feiten.

Zelfs indien zou blijken dat verzoeker in Duitsland zou zijn geweest, dan nog kan hier niet worden afgeleid dat hij zich heeft aangemeld bij de Duitse asielinstanties om er zijn asielprocedure verder te zetten.

Er is niet afdoende bewezen dat verzoeker de beslissing van 27.03.2024 (zijn eerste bijlage 26quater) vrijwillig heeft uitgevoerd.

Het middel is gegrond en de beslissing dient op zijn minst geschorst te worden om nadien vernietigd te worden.

2.3. DERDE ONDERDEEL

Schending van de artikelen 3 en 18 van de Dublin-Verordening, artikel 51/5, § 4 Vw, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vw, daar verwerende partij een "bevel om het grondgebied te verlaten" aan verzoeker betekent, zonder in de motivering een passende rechtsgrondslag te vermelden, zonder dat de bovenvermelde artikels van de Dublin-Verordening dit toestaan en zonder dat artikel 51/5, § 4 Vw, een geldige rechtsgrondslag kan vormen voor het aannemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is niet aanvaardbaar dat verwerende partij een beslissing neemt met de titel "bevel om het grondgebied te verlaten" tegen een asielzoeker, zelfs tegen een "gedublineerde". Een bevel om het grondgebied te verlaten is een uitzettingsbeslissing en er is geen basis voor het nemen van een dergelijk beslissing. Wat de wetgeving wel toestaat is een "overdrachtsbesluit", en dat is fundamenteel anders.

In een arrest van 5 september 2024 (nr. 312 626) heeft uw Raad een onderscheid gemaakt tussen de beslissing tot weigering van het verblijf, die betrekking heeft op de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is op grond van de Dublin-Verordening, en het bevel aan de asielzoeker om het land te verlaten. Volgens Uw Raad is artikel 7 van de wet van 15 december 1980 de enige rechtsgrondslag voor een bevel om het land te verlaten en vormt artikel 51/5 van dezelfde wet geen voldoende rechtsgrondslag. Er bestaat immers een onderscheid tussen het besluit tot overdracht en het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn twee verschillende beslissingen. Een overdrachtsbesluit betekent niet automatisch dat de verzoeker niet legaal in het land verblijft. Door geen melding te maken van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 is op zijn minst het bevel om het land te verlaten onvoldoende gemotiveerd en moet het nietig worden verklaard:

De titel van een beslissing is uiteraard belangrijk en maakt integraal deel uit van de motivatie. Deze titel is uiterst problematisch en vormt op zijn minst een ernstig motiveringsprobleem.

Asielzoekers zijn een zeer speciale categorie vreemdelingen, en de Dublin-Verordening biedt hun vele beschermingsgaranties (recht op informatie, eerlijke behandeling, transparante procedure, etc.) en "hen bevelen het grondgebied te verlaten", vooral gezien de ingewikkelde bewoordingen die worden gebruikt in strijd met het EU-recht.

Aan het Hof van Justitie van de EU zal een prejudiciële vraag moeten gesteld worden of het EU-recht toestaat dat een overdrachtsbesluit wordt genomen in de vorm en onder de titel van een "bevel om het grondgebied te verlaten", waarin met name wordt bepaald dat "de genoemde persoon moet het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis volledig toepassen".

We kunnen er alleen maar van overtuigd zijn dat achter deze misleidende titel en deze voor de gemiddelde persoon onbegrijpelijke zinnen de wens schuilt om verzoeker, geadresseerde van de beslissing te misleiden en hem ertoe aan te zetten het Schengengrondgebied te verlaten.

Uiteraard betekent het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit soort beslissingen dagelijks neemt, of zelfs dat zij voldoet aan bijlage 26quater van het Koninklijk Besluit, niet dat de genomen beslissing wettig en geldig gerechtvaardigd is: de Dublin-Verordening en de wet zijn uiteraard hiërarchisch superieur aan het Koninklijk Besluit en de praktijken van verwerende partij.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve onwettig.

2.4. VIERDE ONDERDEEL

Schending van artikel 51/5, §4, al. 2 Vw en de formele en materiele motiveringsplichten, daar verwerende partij verzoeker naar de grens terugleidt, maar geen beslissing tot terugleiding naar de grens motiveert.

De beslissing tot weigering van verblijf, het bevel om het grondgebied te verlaten, en de beslissing tot vasthouding zijn niet voldoende: de wetgever heeft voorzien dat "Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden." Dit vereist dus het nemen, motiveren, en kennisgeven van een beslissing, wat in casu niet is gebeurd.

Verwerende partij mag verzoeker niet naar de grens terugleiden zonder een beslissing te nemen tot terugleiding naar de grens, met reden omkleden, en ter kennis van verzoeker te brengen.

Uw Raad (RvV 8 februari 2018, nr.199 329):

"Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat de verweerder heeft beslist om de verzoeker terug te leiden naar de Duitse grens. Deze beslissing tot terugleiding naar de grens houdt concreet in dat de verzoeker de vrije keuze van het land van bestemming wordt ontnomen en dat hij wordt teruggeleid naar de grens die de verweerder heeft bepaald. Het kan in casu niet worden betwist dat de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens wel degelijk een relevante wijziging teweeg brengt in de - door het loutere bevel om het (Belgische) grondgebied te verlaten beheerste - rechtstoestand van de verzoeker. Hij heeft immers niet langer de vrije keuze van de staat waarnaar hij zich begeeft.

Net zoals de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens, zal ook een gebeurlijke toekomstige beslissing tot terugleiding naar de grens waarbij wordt beslist om de verzoeker terug te leiden naar de grens van enige andere staat een voor vernietiging en dus voor schorsing vatbare rechtshandeling uitmaken (cf. RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 24 april 2012, nr. 219.013; RvS 11 december 2012, nr. 221.678; RvS 7 maart 2013, nr. 222.756; RvS 25 april 2013, nr. 223.280).

De Raad is er zich van bewust dat in bepaalde, oudere rechtspraak van de Raad van State werd geoordeeld dat een bevel of beslissing tot terugleiding naar de grens niet vatbaar is voor beroep omdat het slechts een maatregel tot uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten of uitzettingsbesluit uitmaakt (RvS 10 december 1980, nr. 22.730; RvS 27 september 1985, nr. 25.673; RvS 20 februari 1997, nr. 64.672; RvS 8 juli 2005, nr. 147.537). Deze rechtspraak kan echter niet langer worden aangehouden.”

Uw Raad beschrijft zijn rechtspraak als volgt (<https://www.rvv-cce.be/nl/actua/beslissing-totterugleiding-naar-grens-een-aanvechtbare-rechtshandeling>):

“Dit arrest maakt een einde aan de rechtsonzekerheid over de vraag of een beslissing tot terugleiding naar de grens dient te worden beschouwd als een loutere uitvoeringsmaatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten, die dus niet aanvechtbaar zou zijn, dan wel als een daadwerkelijk voor schorsing en nietigverklaring vatbare rechtshandeling.”

Bij gebreke aan een (op formele en passende wijze gemotiveerde) beslissing tot terugleiding naar de grens, en kennisgeving ervan, dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing(en), en de uitwijzing/overdracht, in strijd zijn met artikel 51/5 §4 Vw.

2.5. VIJFDE ONDERDEEL

De afwezigheid van termijn (i.e. een termijn van 0 dagen) voorzien in het bevel om het grondgebied te verlaten werd op onwettige wijze bepaald, en niet (op passende manier) gemotiveerd.

- *In hoofdde*

De keuze van deze termijn van 0 dag is niet gemotiveerd door verwerende partij in de bestreden beslissing, in tegenpraak met de toepasselijke normen.

Artikel 74/14 Vw die de termijnen van beslissing tot verwijdering regelt, voorziet een “basistermijn” van 30 dagen (§1).

Uit niets blijkt dat artikel 74/14 Vw niet van toepassing zou zijn bij het nemen van een bevel om het (Schengen)grondgebied te verlaten zoals de beslissing waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst en op gedwongen manier uitvoert.

In tegendeel, verwerende partij heeft uitdrukkelijk besloten om een weigering van verblijf met grondgebied te verlaten te nemen, en geen “beslissing tot overdracht” zoals bedoeld in artikel 51/5 Vw. Artikel 74/10 Vw voorziet geenszins dat artikel 74/14 Vw niet van toepassing zou zijn in zulk geval. Artikel 74/14 Vw is de enige bepaling die de vaststelling van de termijn regeert.

Als verwerende partij wenst in casu af te wijken van dit wettelijk termijn van 30 dagen moet ze op voldoende wijze motiveren waarom zij een kortere termijn oplegt, wat zij niet heeft gedaan (temeer daar verwerende partij niet motiveert waarom er een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker zou bestaan).

Zelfs in toepassing van artikel 51/5, §4, Vw moet verwerende partij de termijn om zich aan te melden bij de Poolse autoriteiten motiveren, wat zij ook niet deed.

In een arrest nr. 187 290 dd. 22 mei 2017 heeft Uw Raad een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 10 dagen vernietigd, op grond van een gebrek aan motivering omtrent de termijn van dit bevel:

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

- *In ondergeschikte orde*

Indien er echter – en in strijd met de redenering van de bestreden beslissing – sprake is van een “overdrachtsbesluit” in de zin van de Dublin-verordening, vereist het regime van de verordening dat informatie over de overdrachtstermijn duidelijk wordt vermeld, evenals de bijstand waarop verzoekers recht hebben. De 24e overweging benadrukt ook het belang van passende informatie over de overdracht, dat wil zeggen het bevel om het grondgebied binnen de 0 dagen te verlaten, wat totaal onverenigbaar lijkt met het Unierecht. De Dublin-verordening staat verwerende partij niet toe een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen met een termijn van 0 dagen.

De beslissing is onwettig en moet worden vernietigd.

2.6. ZESDE ONDERDEEL

De bestreden beslissing schendt het artikel 33 van de Geneve Conventie, het non-refoulementbeginsel, artikel 26 van de Dublin Verordening en artikel 51/5 §4 Vw, en is niet op geldige wijze gemotiveerd, is onbegrijpelijk en is tegenstrijdig daar verwerende partij een bevel om het Schengen-grondgebied te verlaten en, tegelijkertijd beveelt aan verzoekende partij om zich bij de Poolse instanties te bieden:

“Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”

Verzoeker wordt verwacht zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten in Polen buiten het Schengengebied, wat onmogelijk is en niet kan, in strijd met de toepasselijke normen.

Ofwel is de motivering tegenstrijdig (verzoeker wordt geacht het Schengengrondgebied te verlaten en tegelijkertijd naar Polen te gaan, wat onmogelijk is), ofwel is de bestreden beslissing onwettig omdat verzoeker wordt gelast het Schengengrondgebied te verlaten en zich buiten dat grondgebied bij de Poolse autoriteiten te melden (wat in theorie alleen mogelijk zou zijn op het betrokken consulaat/ambassade in zijn land van herkomst, maar in strijd is met het beginsel van non-refoulement).

De bestreden beslissing moet nietig worden verklaard.

2.7. ZEVENDE ONDERDEEL

Schending van de artikelen 74/13 en 74/14 Vw, artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot en met 4 en 18 van de EU-Handvest, alleen en gepaard met artikelen 3 en 17 van de Dublin-verordening, het zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling in Duitsland door verzoeker bloot te stellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling, wat overeenkomt met systeem-falen.

Voor zover verwerende partij de opvangproblemen in Duitsland niet als systemisch karakteriseert, negeert zij de diverse en talrijke punten van kritiek die in het meest recente AIDA-rapport naar voren komen.

Volgens het laatste AIDA-rapport dat beschikbaar is, zijn de opvangomstandigheden al enkele jaren verslechterd als gevolg van de overbevolking in deze opvangcentra (onze accenten):

“The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan. But still in 2023, small cities like Pulheim in North Rhine-Westphalia, as well as middle size municipalities like Augsburg in Bavaria and Aachen in North Rhine-Westphalia but also big municipalities like Berlin and Hamburg face difficulties in accommodating new protection seekers. In Berlin and Hamburg, around 97% percent of the reception capacities were occupied around October and November 2023.

According to the administration of Berlin, 10,000 additional places were required in 2022. At the end of September 2023, the senate administration of Berlin spoke again of 8,000 more required places until the end of 2023. Those necessary places are to be created in gymnasiums, hotels, exhibitions halls and through further usage of the old airport Tegel. In October 2023, the initial reception centre in Suhl, Thuringia, was completely full and had imposed a freeze on admissions. However, the municipalities cannot offer any other accommodation facilities as all centres and apartments are full. The only possibility left, according to the Thuringian Association of Towns and Municipalities, is the usage of sport halls. Municipalities in North Rhine-Westphalia have started to rent hotels to provide accommodation for asylum seekers. Although this practice is very costly, it is preferred over blocking gymnasiums of local sport associations. The authorities on the local, state and federal level blame each other for the shortcomings. While the local authorities are by law responsible for the accommodation of protection seekers, they claim that they do not have enough financial and housing resources to fulfil the current need. They therefore ask the Federal States to vacate more housing properties. The Federal States in turn urge the Federal government to strengthen their efforts and to take up a coordinating role. After months of conflict, the Federal government and the Federal States have agreed in November 2023 – next to some deterrent measures that should decrease migration – upon more financial aid by the Federal Government.

As consequence of the overcrowding, the authorities seem to be overburdened and deteriorating conditions have been reported. Under the law the state may derogate from the obligation to stay in initial reception centres in cases of overcrowding. Nevertheless, so far only Berlin has used this derogation clause and allows asylum seekers who have been allocated to Berlin under the “Königssteiner Schlüssel” to live in private accommodations since the end of January 2023. In emergency shelters e.g. in Berlin, it has been reported that the tents at the former Berlin-Tegel airport do not protect from the cold causing numerous illnesses and facilitating the spread of Covid-19 (on conditions in reception facilities during the Covid-19 pandemic see the 2021 Update). One partitioned area on such a tent is in general shared by eight people. As a result, each asylum seeker has, according to calculations by the refugee council Berlin, only about 2,6 m² available for themselves. Additionally, since the airport is surrounded by barbed wire no systematic access for NGOs and volunteers is granted. At the same time protection seekers need to take a shuttle bus to enter and exit the emergency shelter, thereby making it difficult for protection seekers to access legal aid and social assistance. In the emergency tents in Bremen protection seekers report of non-functional and unclean sanitary facilities, coldness due to non-functional heating systems and a tense atmosphere. Only one month later the municipality of Bremen decided to evacuate the tents due to the non-functionality of the infrastructure. Inhabitants were partially relocated to emergency shelters on exhibition grounds. This solution was only temporary and local authorities have organised lightweight building constructions which should serve until mid-2024. Even if asylum seekers do not live in tents but in houses, the living conditions are in many cases catastrophic. In a reception centre in Pulheim, North Rhine-Westphalia, for example, the building smells heavily, the sanitary facilities are mouldy and rats run around the complex.

In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy. Asylum seekers at the arrival centre in Hamburg-Rahlstedt, for example, have reported inter alia a backlog of registration, lack of privacy, unclean sanitary facilities and disturbances at night. The sleeping areas are placed in former warehouses and divided by thin partitions into several compartments, which do not allow for privacy.

Besides reading lamps attached to each bed, there is one common light for the whole warehouse, which is switched on from 8:00am to 22:00pm. A backlog of registration, lack of access to health care and social assistance has been reported also from the arrival centre in Berlin. In the arrival centre in Thuringia, many violent conflicts have been reported stemming from the lack of staff members, stressed social workers and non-trained security personnel. The backlog of registrations all over Germany has supposedly been caught up until the end of June 2023, according to the Federal Government.

More generally, studies published in 2020 have come to the conclusion that the accommodation in initial reception centres infringes upon children's' rights and constitutes a danger to their mental health. The spatial confinement, the experience of violence and removals, as well as the permanent uncertainty cause psychological stress and have a negative impact on children. Health care and psychosocial support provided for young refugees in the mass accommodations were described as worryingly inadequate for most of the facilities. The study of PROASYL and the Refugee Council Berlin support these findings. According to the study of 2022, especially the access to health care, access to adequate hygienic and other products such as strollers for toddlers are scarce.

The NGO ‘Ärzte der Welt’ (Doctors of the World) announced in September 2019 that an advice service run by the organisation in the AnKER-centre of Manching/Ingolstadt was to be terminated. The NGO described living conditions in the facility as ‘morbid’ and claimed that adequate treatment, in particular treatment of persons with psychological disorders, was impossible under the circumstances. Insufficient protection against assaults, lack of privacy and nocturnal disturbances were impeding the mental stabilisation of asylum-seekers at the facility and the NGO was no longer capable to bear responsibility for the mental health of its patients. Moreover, the organisation claims that there was no system for the identification of vulnerable persons in place at the facility.”

De kansen om te worden gehuisvest in centra waarvan de omstandigheden adequaat zouden kunnen zijn en die op zijn minst zouden voldoen aan de normen van menselijke waardigheid, zijn volkomen onzeker. Verzoeker loopt dus het risico op ieder moment te worden ondergebracht in een centrum met erbarmelijke levensomstandigheden, wat in strijd zou zijn met zijn grondrechten.

De opvangomstandigheden in de centra zijn namelijk uiterst wisselend en voor het grootste deel zorgwekkend (onze accenten):

“Studies have repeatedly shown that living conditions of asylum seekers differed considerably between regions and sometimes even within the same town. For example, some municipalities have a policy of generally allowing asylum seekers to live in apartments, which they have to find and rent on their own. In some areas, this is almost impossible in

practice for many asylum seekers, since rents are unaffordable in privately owned apartments and space in council housing is extremely limited. This may lead to a situation in which asylum seekers have to stay in collective accommodation centres although they are technically not required to do so.

Because different policies are pursued on regional and local level, it is impossible to make general statements on the standards of living in the follow-up accommodation facilities."

Deze bevindingen zijn zeer zorgwekkend omdat ze het niet mogelijk maken de garanties te verkrijgen die nodig zijn voor een veilige terugkeer, en omdat de verzoekende partij niet het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van het EVRM.

Zelfs binnen individuele huisvesting lijken de levensomstandigheden niet voldoende adequaat:

"It has also been pointed out that living conditions in individual apartments are not necessarily better than in accommodation centres (e.g. if apartments are provided in rundown buildings or if decentralised accommodation is only available in isolated locations). Nevertheless, the collective accommodation centres, and particularly the bigger ones (often referred to as "camps" by critics) are most often criticised by refugee organisations and other NGOs."

Het AIDA-rapport vermeldt ook het volgende met betrekking tot de gezondheidszorg voor asielzoekers in Duitsland (onze nadruk):

"The law restricts health care for asylum seekers during the first 18 months of stay to instances 'of acute diseases or pain', in which 'necessary medical or dental treatment has to be provided including medication, bandages and other benefits necessary for convalescence, recovery, or alleviation of disease or necessary services addressing consequences of illnesses.' Furthermore, vaccination and 'necessary preventive medical check-ups' shall be provided. [...]"

After 18 months, asylum seekers are entitled to social benefits as regulated in the Twelfth Book of the Social Code (Sozialgesetzbuch). These 'standard' social benefits include access to health care under the same conditions that apply to German citizens who receive social benefits. The waiting period of 18 months is a result of the reform of the Asylum Seekers' Benefits Act in 2019, which extended the previous waiting period of 15 months by an additional 3 months. The German Parliament has passed in January 2024 the so-called Rückführungsverbesserungsgesetz (Act to Improve Removals) which includes various measures, e.g., acceleration of removals, reduction of benefits and faster access to labour. The reduction of benefits entails that asylum seekers will in the future only have access to 'standard' social benefits after 36 months.

The term 'necessary treatment' within the meaning of the law has not conclusively been defined but is often considered to mean only medical care that is absolutely unavoidable.

However, the wording of the law suggests that health care for asylum seekers must not be limited to 'emergency care' since the law refers to acute diseases or pain as grounds for necessary treatment. Accordingly, it has been argued that a limitation of treatment to acute diseases is not in accordance with the law. If chronic diseases cause pain, they have to be treated as well. There remains a dispute, however, as to what treatment is necessary in these cases, i.e. if the treatment of pain requires treatment of the causes of the chronic disease, or if a more cost-effective treatment option (usually medication) that eliminates the pain, at least temporarily, is sufficient. It has been reported that necessary but expensive diagnostic measures or therapies are not always granted by local authorities, which argue that only 'elementary' or 'vital' medical care would be covered by the law. NGO's and other stakeholders repeatedly criticise the differentiation concerning health care and the resulting discrimination. Especially Federal Chamber of Psychotherapists (BPTK), medical associations and other organisations have expressed criticism due to the legal changes concerning the time extension of the reduced health care benefits.

Even if a chronic disease is not causing pain momentarily, asylum seekers might still be entitled to treatment, if it is indispensable to secure their health pursuant to Section 6(1) of the Asylum Seekers' Benefits Act. Recently, some Regional Social Courts have argued that this provision must be interpreted broadly in accordance with the constitution. Thus, apart from a few exceptions, especially in the case of minor illnesses or short stays, a level of benefits must be established that corresponds to regular health insurance.

In general, the practice with regard to access to health care varies between Federal States and at times between municipalities. A common problem in practice is caused by the need to obtain a health insurance voucher (Krankenschein). These vouchers or certificates are usually handed out by medical personnel in the initial reception centres, but once asylum seekers have been referred to other forms of accommodation, they

usually have to apply for them at the social welfare office of their municipality. Critics have pointed out that the ambiguity of the scope of benefits under the law leads to varying interpretations in practice from municipality to municipality and may result in bureaucratic arbitrariness by case workers at the social welfare offices, who usually have no medical expertise. The necessity to distribute health insurance vouchers individually also imposes significant administrative burden on the social services.

(...) A further practical problem reported is the fact that the medical staff is very restrictive in referring patients to medical specialists. This makes it almost impossible for asylum seekers to meet the legal requirements for the proof of medical conditions in asylum procedures, which explicitly requires a qualified certificate from a medical specialist.

(...) The BAFF has persistently criticised the German government for not meeting their obligations under international law concerning the treatment of asylum seekers and victims of torture. They further criticise that the Psychological Support Centres for Refugees and Victims of Torture are all based on private initiatives and have no stability in funding. They run on annual funding from the Federal states (40.7%), from the Federal government (7.0%) and only 6.0% are financed through the regular social insurance system.¹¹⁰⁵ In 2023, the Federal government announced to cut the funding from EUR 17.5 million to EUR 7 million, constituting a cut of nearly 60%, which would heavily affect the already insufficient structures, according to the BAFF.¹¹⁰⁶ After political negotiations, the cuts were reduced to EUR 4 million, leading to a funding sum of EUR 13.5 million for 2024. »

Verzoeker lijdt aan aanzienlijke maagproblemen en werd gedwongen Duitsland te verlaten omdat hij daar geen medische verzorging kreeg, wat wordt bevestigd door de algemene informatie. Als u terugkeert naar Duitsland, is er nog steeds geen garantie op effectieve toegang tot gezondheidszorg.

Verweerder is zich bewust van deze problemen, maar motiveert onvoldoende waarom zij concludeert dat er geen sprake is van een structureel gebrek.

Ten slotte benadrukt het laatste AIDA-rapport ook de problemen met betrekking tot racisme waar asielzoekers in Duitsland mee te maken hebben:

“In addition to overall living conditions, the security of residents can also be an issue of concern. According to preliminary police statistics up to October 2023 30 attacks on accommodation centres were reported, compared to 65 in 2022, 61 in 2021, 84 in 2020 and 128 in 2019. In addition, 167 attacks on individual asylum seekers or refugees were recorded in 2021 (1,606 in 2020). Most of these attacks are classified as racially motivated crimes.

An increase of attacks in general is still visible. Although the number of attacks on accommodation centres has lowered, the attacks on migrants, asylum seekers and refugees has risen from 1,371 in 2022 to 1,515 in 2023.”

Deze gewelddaden tegen asielzoekers worden ook bevestigd door een artikel van “InfoMigrants”:

« Si la tendance générale est à la baisse, le nombre d'actes violents est resté quasiment aussi élevé qu'en 2020. Plus de 200 agressions physiques et attaques contre des centres d'accueil ont été commises l'an dernier.

Dans la plupart des cas, les demandeurs d'asile ont été attaqués alors qu'ils se trouvaient à l'extérieur de leur centre. Certains agresseurs ont eu recours à des explosifs, à des armes ou ont provoqué des incendies. Plus de 150 personnes ont été blessées dans ces attaques, selon le ministère de l'Intérieur. Dans le même temps, les autorités ont enregistré une vingtaine d'agressions contre des organisations d'aide aux migrants et leurs bénévoles l'an dernier

Selon la fondation de lutte contre le racisme et l'antisémitisme Amadeu Antonio, les chiffres réels seraient toutefois bien plus importants. L'organisation estime que de nombreux cas n'ont pas été enregistrés et que d'autres ont été mal catégorisés par la police, faussant ainsi les statistiques.

Ce constat est partagé par l'ONG d'aide aux migrants Pro Asyl, dont les bases de données montrent des écarts considérables avec les statistiques officielles. »

Dit werd onlangs opnieuw bevestigd. Met de opkomst van bepaalde partijen in Duitsland neemt het geweld tegen asielzoekers en hun huisvesting weer toe:

“German authorities have confirmed that the number of attacks committed against asylum seekers rose in the first quarter of 2023, compared with the same quarter last year. (...)

In total, in the first three months of 2023, there were 45 attacks on asylum seeker accommodation registered, and 42 of these had a far-right motive.

(...) During the course of the whole of 2022, 123 crimes were registered against asylum seekers or their accommodation. That means that around a third all crimes committed last year have already been committed in the first quarter of 2023.

(...)

The attacks were not just directed at accommodation housing asylum seekers, but also at migrants, asylum seekers and refugees themselves. In the first quarter of 2023, government figures show that there were 408 attacks on people, 350 of those were reported to have a far-right motive. (...)”

En verder:

“Police in Germany recorded significantly more politically motivated attacks on refugees and refugee accommodation in 2023 than in previous years, according the Neue Osnabrücker Zeitung(NOZ). (...)

According to these figures, authorities registered a total of 2,378 attacks on refugees, including 313 violent crimes and 219 people were injured.

Last year recorded the highest number of crimes against refugees since 1016, according to NOZ. In 2022, authorities registered 1,249 attacks on refugees, showing that attacks almost doubled.

According to the Interior Ministry, authorities also registered 180 crimes against refugee accommodation – the highest figure since 2017. In 2022, the number of attacks on refugee shelters was 70.”

In het licht van al deze elementen lijkt het erop dat er in Duitsland aanzienlijke moeilijkheden bestaan waaraan verzoeker het risico loopt te worden blootgesteld als hij daarheen moet worden overgebracht, als gevolg van systeemfouten.

Verweerster geeft niet voldoende aan waarom er volgens haar geen sprake is van systematische tekortkomingen in de asielprocedure en in het Duitse opvangsysteem en waarom de omstandigheden waarin verzoeker waarschijnlijk zal worden geplaatst geen risico inhouden van onmenselijke of vernederende gevolgen. behandeling.

Een terugkeer onder deze omstandigheden vormt onmiskenbaar een schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot en met 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en de situatie is niet adequaat aangepakt door de beklaagde partij.”

3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn). Te dezen steunt de bestreden beslissing op de Dublin III-Verordening en niet op de Terugkeerrichtlijn. Bijgevolg kan de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij dat aan Duitsland toekomt, dat de Duitse instanties instemden met de terugname van de verzoekende partij en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Duitsland inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoekende partij stelt dat België bevestigd heeft dat zij verantwoordelijk is om het VIB te behandelen als gevolg van het overschrijden van de overdrachtstermijn.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker betwist dat hij naar Duitsland is geweest en dat hij zich heeft aangemeld bij de Duitse autoriteiten. Hij stelt dat de motivering van de betreden beslissing tegenstrijdig is, waar er wordt vermeld dat hij geacht wordt het Schengengrondgebied te verlaten en tegelijkertijd naar Duitsland te gaan, hetgeen onmogelijk is. Verzoeker bekritiseert de titel "bevel om het grondgebied te verlaten" van de bestreden beslissing. Hij meent ook dat er niet oordeelkundig gemotiveerd werd over de vertrektermijn om het grondgebied te verlaten en hij stelt dat de afwezigheid van termijn in strijd is met de Dublinverordening. Bij het nemen van de bestreden beslissing moest rekening worden gehouden met het familieleven van verzoeker. Verzoeker betoogt dat de Duitse staat niet in staat is om asielzoekers in goede omstandigheden op te vangen.

Het bericht van de Duitse autoriteiten van 26 september 2024 is niet voor interpretatie vatbaar. De Duitse autoriteiten hebben uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker op 15 mei 2024 naar Duitsland is teruggekeerd en dat er geen overdracht meer nodig is:

"Ein Überstellungsverfahren erübrigt sich und dieses Verfahren ist abgeschlossen, weil:

A transfer procedure is not necessary and this procedure is finally closed, because:

Der/Die o.G. befindet/befinden sich bereits in Deutschland.

The above mentioned is/are already in Germany.

Der/Die o.G. reiste selbstständig wieder nach Deutschland ein am

The above-mentioned traveled independently back to Germany on

15.05.2024"

Verzoeker stelt dat hij niet naar Duitsland is teruggekeerd en dat hij er zich niet heeft aangemeld. Echter, er is geen enkel element dat toelaat te twijfelen aan de brief van de Duitse autoriteiten van 26 september 2024. De bewering van verzoeker is vrijblijvend en wordt niet onderbouwd met zelfs maar met een begin van bewijs.

De Raad verwijst naar het arrest nr. 317 211 van 25 november 2024 waarbij wordt geoordeeld dat de vordering, tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 maart 2024, onontvankelijk is, nadat is vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering omdat hij op 15 mei 2024 vrijwillig naar Duitsland is teruggekeerd en dus uitvoering heeft gegeven aan voormelde beslissing, zodat deze uit het rechtsverkeer is verdwenen. Wanneer verzoeker zelf terugkeert naar Duitsland en de Duitse instanties dat ook melden met de mededeling dat er geen Dublinoverdracht meer moet gebeuren, dan eindigt de overdrachtstermijn van 6 maanden ook op 15 mei 2024. Waar verzoeker stelt dat het vertrouwensbeginsel geschonden is, dient opgemerkt te worden dat het vertrouwensbeginsel ondergeschikt is aan het legaliteitsbeginsel. Bovendien werd er in het schrijven van 27 september 2024 geen rekening gehouden met het schrijven van de Duitse autoriteiten van 26 september 2024 waarin gemeld werd dat verzoeker op 15 mei 2024 naar Duitsland was teruggekeerd. Nu de beslissing van 27 maart 2024 uit het rechtsverkeer is verdwenen kan een schending van het vertrouwensbeginsel niet worden aanvaard.

Verzoeker voert aan dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend zonder dat in de motivering een passende grondslag vermeld wordt, zonder dat de artikelen van de Dublin III-Verordening dit toestaan en zonder dat artikel 51/4, §4 van de Vreemdelingenwet een geldige rechtsgrondslag kan zijn en dat het tegenstrijdig of verwarrend is dat in de bestreden beslissing ook staat dat zij zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties, dat dit tegenstrijdig of ten minste verwarrend en onduidelijk is, dat het ofwel gaat om een bevel om het grondgebied te verlaten, en dan moet worden besloten dat het niet op een geldige rechtsgrondslag berust, ofwel om een beslissing tot terugleiding, maar alsdan de motivering onvoldoende lijkt en de titel onjuist.

Artikel 23 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Wanneer een lidstaat waar een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.”

Artikel 18, 1b van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Het is duidelijk dat de bestreden akte een overdrachtsbesluit naar Duitsland vormt in de zin van artikel 23 van de Dublin III-Verordening en dat dit op grond van artikel 18, 1b van de voormelde Verordening geschiedt, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Bepalingen van Europese Verordeningen behoeven geen nadere omzetting in Belgisch recht.

Verzoeker is blijkens het verzoekschrift op de hoogte dat het gaat om een toepassing van de Dublin III-Verordening waarbij hij uitgebreid betoogt waarom hij van oordeel is dat hij niet naar Duisland kan overgedragen worden.

Verzoeker heeft zich derhalve met kennis van zaken kunnen verdedigen tegen de bestreden beslissing wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Zoals gezegd behoeven bepalingen van Europese Verordeningen geen nadere omzetting in Belgisch recht, maar het is niet verboden om in Belgisch recht bepalingen over overdrachtsbesluiten te voorzien.

Artikel 51/5, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

De Raad ziet niet in waarom artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet, naast de ettelijke verwijzingen naar de Dublin III-Verordening geen passende rechtsgrondslag zou zijn voor de bestreden beslissing of waarom de term “bevel om het grondgebied te verlaten” verzoeker in verwarring zou brengen of zou doen twifelen of het wel een overdrachtsbesluit betreft. Zijn betoog geeft er blijk van dat verzoeker ondanks een deel van het opschrift van de bestreden beslissing goed beseft dat het een dergelijk besluit betreft.

In zoverre verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is gezien de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, maar ook wordt gesteld dat verzoeker zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties, verduidelijkt verzoeker niet waarom dit tegenstrijdig zou zijn.

Voorts laat verzoeker gelden dat de bestreden beslissing geen termijn bevat waarbinnen hij zich aan de Duitse autoriteiten moet “overgeven”. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats heeft getroffen waarin omstandig, met verwijzing naar artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt uiteengezet waarom hij het nodig acht om de verzoekende partij zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hem een termijn om het grondgebied te verlaten dient te worden gegeven of dat hierover gemotiveerd diende te worden.

Waar verzoeker betoogt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens onvoldoende gemotiveerd is, kan worden opgemerkt dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats en dat daarin onder meer gemotiveerd wordt als volgt:

“Uit communicatie met de Duitse autoriteiten d.d. 26.09.2024 blijkt dat de betrokkene zichzelf heeft overgedragen aan Duitsland op 15.05.2024. Hoewel de betrokkene daarmee lijkt te tonen zich aan de procedures van Verordening (EU) nr. 604/2013 te willen houden, hield het de betrokkene ook niet tegen om toch opnieuw naar België te reizen en een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen op 02.10.2024. Tijdens het persoonlijk onderhoud d.d. 18.10.2024 verklaart de betrokkene dat hij sinds 06.03.2024 – sinds het indienen van zijn eerste verzoek om internationale bescherming – onafgebroken in België verblijft. Met het ontkennen van zijn overdracht naar Duitsland alsook het terugreizen van Duitsland naar België na de overdracht kan worden aangetoond dat de betrokkene niet van plan is zich aan een verwijderingsmaatregel te houden. Betrokkene toont hiermee ook een gebrek aan respect voor de bepalingen van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in het algemeen en de Dublinprocedure in het bijzonder.

De betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. De betrokkene kreeg in België d.d. 27.03.2024 een bevel om het grondgebied te verlaten ten gevolge van een Dublinbeslissing, en besloot na overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat d.d. 15.05.2024, met name Duitsland, terug naar België te komen en een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. De betrokkene verklaarde niet te zijn terug gekeerd naar Duitsland. Hieruit kan worden afgeleid dat de betrokkene opnieuw niet zelfstandig zal besluiten terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat in het geval van de betrokkene een significant risico bestaat op onderduiken ten einde een overdracht aan Duitsland te verhinderen en dat een andere minder dwingende maatregelen niet zal volstaan ten einde de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Aangezien

het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen.”

Verzoeker kent aldus de redenen waarom er in zijn geval overgegaan werd tot een gedwongen terugleiding naar de grens.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet. De Raad van State stelt in arrest nr. 254.377 van 1 september 2022: *“De in artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in een aantal gevallen de in § 1, van het zelfde artikel bepaalde “normale” termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten te verminderen tot “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”, doet geen afbreuk aan het feit dat die mogelijkheid slechts betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, “zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, [...] de onderdaan van een derde land beschermd [is] tegen gedwongen verwijdering”.* Ook uit die bewoordingen blijkt dat het enkel gaat om een bescherming tegen gedwongen verwijdering en niet om een legaal verblijf gedurende de termijn voor vrijwillig vertrek. Het motief dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, is slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel. Verzoeker kan artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening wordt slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de procedure tot internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 EU-Handvest en artikel 3 EVRM.

Zodoende moet verzoeker aannemelijk maken bij een overdracht aan Duitsland vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoekster om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Bijkomend moet het Bestuur nagaan of naast het eventueel voorkomen van systeemfouten ook individuele elementen aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 4 van het EU-Handvest of artikel 3 EVRM in geval van overdracht van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft onderzocht of verzoeker, als Dublinterugkeerder, bij zijn overdracht naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielpprocedure.

De bestreden beslissing motiveert onder meer als volgt:

“We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde last te hebben van zijn tanden en pijn te hebben aan zijn rechterschouder waardoor hij geen zware zaken kan tillen. Hij verklaarde nood te hebben aan een psycholoog. Hij verklaarde dat hij niet voldoende medische hulp kreeg bij een val. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot ‘noodzakelijke verzorging’ voor acute ziektes of pijn de term ‘noodzakelijke verzorging’ niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in

Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p. 164 – 165). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesproken worden van systeemfouten, nu de Duitse instanties actie ondernemen om de problematiek, die in bepaalde centra voorkomt, te verhelpen. Ook al moet aan deze gegevens aandacht besteed worden door de Duitse autoriteiten, dan nog stipt de gemachtigde terecht aan dat vooraleer men spreekt van een schending van artikel 3 van het EVRM een minimum niveau aan hardheid moet worden bereikt. De Raad volgt niet dat verzoekers beschrijving volstaat om van een mensonwaardige en vernederende behandeling in het licht van artikel 3 van het EVRM te spreken. Verweerder wijst op de hoge instroom van asielzoekers ten gevolge van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan. De hoge instroom heeft gevolgen voor de capaciteit van de opvangvoorzieningen. Verzoeker toont niet aan dat de conjuncturele problemen als ernstige systeemfouten kunnen worden gekwalificeerd waardoor elke overdracht naar Duitsland automatisch een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker is een alleenstaande meerderjarige jongeman, voor wie de hinder omwille van deze conjuncturele problemen beperkt blijft. Specifiek met betrekking tot de situatie van Dublin-returnees stelt het AIDA-rapport dat er geen meldingen zijn van terugkeerders naar Duitsland die moeilijkheden kenden om (opnieuw) toegang te krijgen tot de asielprocedure of andere problemen kenden na een overdracht aan Duitsland. Verzoeker toont in zijn middel nergens het tegendeel aan. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met de aanwezigheid van familie in België, moet worden gewezen op de volgende motivering van de bestreden beslissing:

“Betreffende de verklaring dat hij dicht bij zijn familie wilt zijn, verwijzen we in dit verband naar artikel 2(g) van Verordening (EU) nr. 604/2013 dat een definitie geeft van wie beschouwd kan worden als gezinslid. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als “gezinslid” van tantes, nonkels of neef. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) nr. 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst moesten bestaan, het kind, de broer of zus of ouder in staat moet zijn voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk moeten hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat we niet beschikken over concrete verklaringen of aanwijzingen die een afhankelijkheidsrelatie tussen de familieleden aantonen.”

Verzoeker betoogt ter terechtzitting dat hij bij zijn tante verblijft en dat hij van haar afhankelijk is. De Raad verwijst in dit verband naar voormelde passage uit de bestreden beslissing en stelt bovendien vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt over de band van afhankelijkheid van zijn tante.

Verzoeker betoogt dat hij “lijdt aan aanzienlijke maagproblemen en gedwongen werd Duitsland te verlaten omdat hij daar geen medische verzorging kreeg, wat wordt bevestigd door de algemene informatie.”

Verzoeker brengt geen medisch attest bij waaruit zou moeten blijken dat hij lijdt aan “*aanzienlijke maagproblemen*”. Ook maakt hij niet aannemelijk dat hij Duitsland heeft moeten verlaten “*omdat hij daar geen medische verzorging kreeg*”. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers verklaringen als volgt gemotiveerd:

“Betreffende de verklaring dat de sociaal assistent in het centrum geen hulp was, wensen we op te merken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. De betrokkene laat na hier concrete voorbeelden over te geven. Bijgevolg blijven deze verklaringen slechts een blote bewering. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

Voorts wordt verzoekers medische problematiek niet op kennelijk onredelijke wijze beoordeeld in de bestreden beslissing:

“De betrokkene verklaarde last te hebben van zijn tanden en pijn te hebben aan zijn rechterschouder waardoor hij geen zware zaken kan tillen. Hij verklaarde nood te hebben aan een psycholoog. Hij verklaarde dat hij niet voldoende medische hulp kreeg bij een val. Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich beperkt tot ‘noodzakelijke verzorging’ voor acute ziektes of pijn de term ‘noodzakelijke verzorging’ niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen die geen acute pijn of ziekte hebben recht op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA p. 164 – 165). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.”

Met betrekking tot het racisme maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelt:

“De betrokkene verklaarde dat er racisme was in Duitsland. Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Duitsland. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan de betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duitse grondgebied verblijven.”

Een schending van de door verzoeker opgeworpen wetsbepalingen en rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

M. MILOJKOWIC